

F. t. arvelov.

I øvrigt henvises der om forslaget enkelte bestemmelser til bemærkningerne i arvelovsudvalgets betænkning.

Til § 10.

Efter gældende ret kan den ene ægtefælle ikke udelukke den anden fra at hensidde i uskiftet bo med sin og livsarvingernes tvangsarv, men ægtemanden kan ved testamente bestemme, at hustruen, medens hun hensidder i uskiftet bo, kun kan råde over fællesboet med samtykke af en tilsynsværge.

Efter udvalgets udkast foreslås denne særlige beføjelse for ægtemanden ophævet, og der foreslås som nævnt i indledningen indført en adgang for hver af ægtefællerne til ved testamente at bestemme, at den anden ægtefælle skal være udelukket fra at hensidde i uskiftet bo.

Medens justitsministeriet kan tiltræde, at den gældende tilsynsværgeordning ikke lader sig opretholde, er det ministeriets opfattelse, at udvalgets argumentation ikke er tilstrækkelig stærk til som foreslået at give den ene af ægtefællerne adgang til at udelukke den anden fra at hensidde i uskiftet bo, og man har fundet det rigtigst ikke at medtage udkastets regel herom i det foreliggende forslag. I denne forbindelse bemærkes, at arveladeren over den testationsfri del af boet kan råde således ved testamente, at denne del af hans efterladte formue skal udskiftes straks ved hans død og holdes uden for det uskiftede bo, og at denne testationsfri del af boet foreslås forøget fra en trediedel til halvdelen af arveladerens formue.

Som følge af den skete udeladelse af udkastets § 10 er dettes § 11, stk. 1, optaget i forslaget som § 10, og udkastets § 11, stk. 2, som § 11 i forslaget.

Til § 58.

De hensyn, der som omtalt i betænkningen side 113 kan anføres for en opretholdelse af båndlæggelsesinstituttet, gør sig kun gældende i tilfælde, hvor den kapital, som omfattes af båndlæggelsesbestemmelsen, er af en vis størrelse. Hertil kommer, at båndlæggelse af småbeløb vil medføre et uforholdsmæssigt administrativt arbejde for båndlæggelsesinstitutterne. Efter hidtidig praksis har justitsministeriet derfor afslået at meddele konfirmation på testamentariske bestemmelser om båndlæggelse, når det var oplyst, at kapitalen ikke oversteg nogle få tusinde kroner, og ministeriet har endvidere meddelt fritagelse for opfyldelse af bestemmelser om båndlæggelse af sådanne beløb, der er konfirmeret i arveladerens levende live.

Den som stk. 2 foreslåede tilføjelse til § 58 tilsigter at åbne mulighed for, at der også fremtidigt

kan meddeles fritagelse for opfyldelse af bestemmelser om båndlæggelse af beløb af ringe størrelse.

Efter sin placering angår bestemmelsen alene båndlæggelse af tvangsarv, men ved den i § 65 optagne henvisning gøres den tillige anvendelig på bestemmelser om båndlæggelse af friarv, idet justitsministeriet også med hensyn til friarv har meddelt fritagelse for båndlæggelse af småbeløb.

Til § 62.

Efter udkastets § 62, stk. 4, kan det ved dom bestemmes, at erstatning eller godtgørelse, som arvingen skal yde i anledning af en af ham forsætligt eller ved grov uagtsomhed forvoldt skade på person eller gods, skal udredes af de båndlagte midler.

Justitsministeriet kan tiltræde, at det som anført af udvalget vil kunne være rimeligt over for skadelidte, at der i de af bestemmelsen omfattede tilfælde gives ham mulighed for fyldestgørelse af de båndlagte midler, men finder det rigtigst, at bestemmelsen udvides til også at omfatte skade, der er forvoldt ved simpel uagtsomhed.

Medens domstolene efter formuleringen af udkastets bestemmelse har adgang til at træffe beslutning om, at det skyldige beløb skal udredes af de båndlagte midler, har justitsministeriet fundet det mere rimeligt, at der ved bestemmelsen alene gives domstolene beføjelse til at bestemme, at beløbet kan udredes af de båndlagte midler.

Til § 71.

Justitsministeriet har ikke fundet tilstrækkeligt grundlag for som af udvalget foreslået at stille forslag om oprettelse af en særlig arvefond. Man har herved særlig lagt vægt på de af udvalget i betænkningen side 130 anførte oplysninger om størrelsesordenen af arvingsløse kapitaler i finansårene 1947-48—1959-60.

Ved bestemmelsen opretholdes derfor den i henhold til lov nr. 66 af 17. marts 1954 gældende regel, hvorefter arvingsløse kapitaler tilfalder staten, men således at justitsministeren kan bestemme, at der ikke skal rejses indsigelse mod et anfægteligt testamente, som må antages at være udtryk for afdødes sidste vilje, eller kan afstå arven til afdødes slægtninge eller andre, der har stået ham nær.

Til § 80.

Bestemmelsen svarer til udkastets § 87. Ud over de i udkastets § 87 nævnte lovbestemmelser m. v. foreslås forordning af 5. december 1749 ophævet. Efter denne forordning skal arv, som en beboer i et „hospital“ erhverver, efter at han er optaget